

Ali to ni dovolj! Kedor hoče biti varčen, mora misliti in brojiti. Zlasti pa se mora tako delati danes, ko vse take steže roke po kmetiskem imetju, na kmetovo zemljo in na njegov denar. Pomislite samo: vinogradi rodijo slabo, a vsaki dan se odpira več krčem, gostiln, trgovci ponujajo vsakovrstno novo robo! Koliko pojedó notarji, advokati, sodnije! Koliko davkov, naklad in tako dalje brez konca in kraja. To si pa dobro zapomnite: Denar, ki je šel kmetu iz rok, redko kedaj — ali pa ne pride več nazaj!

Kam pridemo tako? Zato nimajo kmetij več nič, nikjer si ne morejo več pri znancu pomagati. Nikdo več nima nič.

Ali vi mi pravite: „Ne govori tako za ime Božje! Kako bomo šparali, ako nimamo dovolj niti za vsakdanji strošek. Bodi pameten vender“!

Imam jaz pamet, ne bojte se! Zato vam tako tudi govorim. Ali to ni res, da se ne more prav nič prišparati. Tudi največji siromak si lahko kaj prišpara. Premislite samo to; človek mora deseti del svojega stroška staviti na stran in si ga prihraniti.

Toraj vsak lahko živi, ako je pojedel samo devet delov svoje sedanje hrane. Poskusite samo jesti 9 smokov — ravno tako boste siti, kakor, da ste jih pojedli 10.

So kmetje, ki žive okoli mesta. Ti nosijo vsak dan svojo robo v mesto. Ali ne bi lahko vsak deseti sold stavili na stran? Tako tudi delavci, hlapci in dekle! Koliko bogatstva bi bilo kmalu mej nami Slovenci.

Vidim, da se nekateri temu smejete! Morda zato, ker znate, da ne bo Slovenec šparal, ako ga kedo na to ne prisili. Dobro bi bilo, da bi torej kedo naš narod na to prisilil.

Ali za to ni sile na svetu! Ima pa vsak tako silo v sebi.

Poslušajte svoj notranji glas! To je glas naših pradedov, ki so pošteno živeli na naši zemlji, ki so se za njo borili in za njo tudi umrli. Poslušajte svoj notranji glas! Ta glas je zapisal Bog vsakemu človeku v srce.

Pa tudi pomagati si moramo drug drugemu. Vsi slovenski kmetje moramo biti ena velika družina, vsi moramo imeti skupno zadrugo. Ali pride do tega? Da, do tega mora priti, ker je trpljenje našega naroda veliko.

Poučni in zabavni del.

O vremenu.

Vse se mi ponesreči, česar se lotim. Iskal sem nenavadne, čisto nove snovi za kratek članek. Napisati hočem par strani o nečem nezaslišanem, sem dejal sam pri sebi, o čemer še nikdo ni pisal ali govoril; to potem lahko obdelam popolnoma po svoje. In lazil sem okoli po cele dni, ter si belil glavo; a zastonj. Včeraj pa nas

je obiskala gospa Cutting, naša perica — njeno ime lahko imenujem brez pomisleka, ker vem, da te knjige ne dobi nikdar v roke. Za tako frivolno razkrivanje bi se ona niti ne zmenila; kajti razven svetega pisma in svojega tednika ne čita ničesar in smatra vse drugo slovstvo za nepotrebno in pohujšljivo.

„Kaj Vam je danes, gospod, da ste videti nekam bolni“? me je vprašala.

„Gospa Cutting“, sem odgovoril, „jaz poskušam misliti in pisati o nečem, kar bi v trenutku, o katerem ni še nikdo spregovoril besedice, ki bi mikal po svoji novosti ter krepil s svojo nenadno svežastjo“.

Zasmijala se je ter me imenovala šaljivega gospoda.

Glejte, to je zopet moja osoda. Kadar govorim resno, se ljudje hahljajo. Če skušam napraviti duhovito šalo, ne zapazi je nikdo. Pretekli teden se mi je ena prav ponesrečila. Vsaj meni je tako ugajala, da sem jo takoj primerno zaokrožil ter se je pozneje pri nekem dineju spretno znebil. Kako, ne vem več na tanko; le toliko se spominjam, da se je govorilo o razmerju med Shakespearjem in reformacijo. Jaz sem bil napravil neko opazko, ter dostavil takoj potem: Ej, zdaj sem se spomnil smešnega dogodka, ki se je primeril zadnjič v White-chapelu“. — Kaj pa je bilo? so povpraševali. — „Stvar je grozno smešna“, sem dejal, ter se tresel od smeha. „Pokopali boste“. In začel sem pripovedovati.

Grobna tišina je bila po dvorani, ko sem končal — moje šaljivo pripovedovanje je bilo precej obširno. Končno spregovori nekdo: „To je bila torej šala“?

„Zatrjeval sem jim svečano, da je bila to šala; oni pa so bili uljudni in mi nazadnje verjeli vsi, razven priletnega gospoda, ki je sedel na nasprotnem koncu mize in želel vedeti, kaj da je prav za prav šaljivo to, kar je dejal „on“ „njej“ ali to, kar je rekla „ona“ „njemu“. Potem pa sva se o tem pričkala.

Nekateri ljudje gredo zopet v nasprotni smeri predaleč. Tako sem poznal gospoda, ki se je že od narave tako rad smejal, da ga je moral vsak, ki se je hotel z njim resno razgovarjati, prej zagotoviti, da mu ne bo povedal nič smešnega. Pa če se je tudi posrečilo, mu to neovržno dokazati, posilil ga je vender pri vsaki besedi, ki se je spregovorila, divji krohot. Enkrat ga je vprašal nekdo na cesti, koliko je ura. Tedaj pa sem videl, kako je obstal, se tolkel po stegnih, ter se na ves glas krohotal. Kaj resnično smešnega se možu ni smelo povedati. To bi ga bilo ubilo na mestu, kakor strela.

Tedaj pa sem odločno ugovarjal gospé Cutting, ki mi je očitala frivolnost, ter jo naganjal za rabljive misli. Zamislila se je ter mi nasvetovala vzorce.

Pa z vzorci nisem bil zadovoljen in prosil sem jo, naj dalje premišljuje. In premišljevala je, posodo za čaj v roki, in mi nazadnje predlagala vreme, katero jej je neki zadnjič zbuvalo prav duhovite misli.

In od tedaj se zastonj trudim, da bi si spravil vreme iz glave in kaj družega vanjo.

Seveda je grozno slabo vreme. Vsaj zdaj, ko to pišem, in če ne bo ravno slabo, ko me boš čital, postalo bo gotovo kmalu.

Po našem prepričanju je vreme vedno slabo. Z vremenom je tako, kakor z vlado: niti ta, niti ono ne more ustreči. Po leti tožimo o neznosni vročini, po zimi o neznosnem mrazu. Spomladi in jeseni grajamo vreme, da ni niti mrzlo, niti toplo, ter zahtevamo, naj se vender enkrat odloči za to ali ono. Ako je lepó, pravimo: ubogi kmet, ta presneta suša mu bo vse vzela. Če dežuje, molimo za lepo vreme. Če prebijemo december brez snega, se vprašujemo nevoljno, kam so vender prešle naše ljube nekdanje zime, in govorimo tako, kakor bi nas kdo prevaril za nekaj, kar smo kupili in plačali. Kadar začne snežiti, tedaj pa kolnemo, da je sramota za poštenega kristijana. Prej ne bomo zadovoljni, da si bo vsak sam napravljal svoje vreme ter je lahko obdržal za-se.

Dokler pa to ne pojde, odklanjamo sploh vsako vreme.

Vender mislim, da je le nam meščanom vreme tako nadležno. Doma na deželi nam je narava ljuba v vseh svojih prikaznih.

Kaj si moreš misliti lepšega, kakor sneg, ki pada v gostih snežinkah tako skrivnostno tiho po polju in drevju, kot bi ju odeval v ženitvanjsko obleko. In kako krasno se je sprehajati po zmrzlih tleh, ki zadonijo pod vsako stopinjo, ko nam zveni kri v tankem, rezkem zraku, in se glasi iz daljave lajanje ovčarskega psa in otročji smeh, tako nežno in jasno, ko glas zvonca po prestih planinah. In zabava na drsališču. Na gladkem jeklu letimo kot blisk po prožnem ledu ter mu izzivamo zvonke glasove. In kako ljubka je pomlad — narava v svojem osemnajstem letu. Ko gleda malo zeleno peričje tako sveže zaupljivo v svet, kot mladina, ko namerja prve boječe korake v hrupno življenje; ko zagrinja rožno in belo cveteče drevje, kot praznično oblečene vaške deklice, bleščeče bele hišice v oblak nežne krasote, in se razlega po gozdnem zraku petje kukavice. In poletje s svojim temnim zelenjem in trudnim šumljanjem, ko šepetajo deževne kapljice prisluškujočim peresom resne skrivnosti in trepete polumrak po gozdnih potih. In jesen, o kako tožno lepa je v svojem zlatem žaru in umirajoči krasoti svojih pestrih gozdov, o svojih krvavih solnčnih zahodih, s svojimi skrivnostnimi večernimi meglami, živahnimi gručami koscev, težko obloženim sadnim drevjem, vpitjem trgačev in kmetскими razveseljevanji.

Celo dež, sneg in toča se nam zde le koristni služabniki narave, če jih opazujemo na deželi, ko vrše svoje priproste dolžnosti; niti ledena burja ni večja nesreča, kakor vsiljiv prijatelj, če ga srečamo med plotom in sečjo.

Toda v mestu, kjer se omet po zidovji peni pod solnčnimi žarki, kjer napravlja sajasti dež blato in umazanost, in se gromadi sneg v blatnih zametih, kjer tulijo mrzli vetrovi po temnih ulicah in cvilijo okrog voglov, razsvetljenih od plapolajočih plinovih svetilk, tu nas narava ne razveseljuje v nobeni podobi. Mestno vreme je

kakor škrlanec, zaprt v pisalni sobi, na nepravem kraji in na poti. Mesta bi se morala pokriti s steklom, kuriti s paro in razsvetljevati z elektriko. Vreme je kakor kmetska deklica in igra v mestu žalostno vlogo. Na travniku se ž njo prav radi pošalimo, a če jo srečamo v mestnem drevoredu, se nam ne zdi tako vabljiva. Oni neprisiljeno iskren smeh in krepak glas, ki sta tako veselo odmevala po kmetškem dvorišču, se ne skladata s fino uglajenostjo mestnega življenja, in nje navade se nam zazde nadležne.

Ni dolgo tega, kar nas je osrečevalo skoro tri tedne z nepretrganim deževjem, tako da sem postal nazadnje že „nekak proketo izmučen, neznosno hropeč in skrajno neprijetno premočen mrlič“, kakor se je blagovolil izražati afektirani gospod Mantalini. (Konec prih.)

Razglas

o prihodnjem tečaju podkovske šole v Ljubljani.

Novi šolski tečaj na podkovski šoli c. kr. kmetijske družbe kranjske v Ljubljani se prične dne 1. januarja 1902.

Poleg podkovstva se učenci podkovske šole uče tudi o ogledovanju živine in mesa.

Kdor želi priti v podkovsko šolo, naj vloži prošnjo za sprejem, in naj ji priloži:

1. izpisek iz krstne knjige (ali krstni list),
2. domovinski list,
3. šolsko spričevalo,
4. učno spričevalo v dokaz, da se je podkovstva izučil pri kakem kovaškem mojstru,
5. župnikovo ali županovo spričevalo o poštem vedenju.

Ubožni prosilci, ki se ne morejo šolati ob svojih stroških, niti ne morejo pričakovati podpore od svojcev, morejo dobiti po 50 gld. podpore pri kmetijski družbi. Prosilec za podporo mora svoji prošnji poleg navedenih prilog priložiti še:

6. ubožni list,
7. potrdilo, da je že dve leti bil za kovaškega pomočnika.

Prošnje za vsprejem v podkovsko šolo naj se do 15. decembra l. 1901. pošljejo vodstvu podkovske šole v Ljubljani.

Šola bo trajala do konca junija l. 1902.

Kdor dobro prestane preskušnjo, more po postavi iz 1873. l. dobiti patent podkovskega mojstra: brez preskušnje pa sedaj nihče ne more postati podkovski mojster.

Nauk v podkovski šoli je brezplačen, učenci morejo skrbeti le za živež in za stanovanje ter za potrebne šolske knjige. Stanovanje dobodo učenci za majhno plačo v šolski sobi.

Učenci naj se oglase vsaj dva dni pred šolskim začetkom v podkovski šoli na spodnjih Poljanah.

Ker je po slovenskih deželah še zmerom premalo v podkovstvu izučenih kovačev in zdravnikov kopitnih boleznij, pa tudi premalo izurjenih oglednikov živinskih in mesovnih, zato je naj bi skrbela županstva, da dobode

kletarstva. Kako daleč smo torej pri nas v vinarstvu zaostali, vidimo iz tega prav lahko. Zakaj pa je treba zalivati? V sod, ki ni napolnjen z vinom, prihaja zrak. Zrak pa pospešuje razvoj kana ali cveta na vinu. Brez zraka se ta ne more razvijati. Ta cvet pa ne da vinu duha, kakor n. pr. rožin cvet, kar naši kmetje dostikrat mislijo, marveč ta cvet je prava vinska bolezen, ker napravlja iz vinskega alkohola vodo in ogljenčevo kislino. Za cvetom se priseli navadno v vino še hujši sovražnik, namreč očetne glive, ki ga skisajo. Tudi te potrebujejo zraka. Ker naši kmetje, dostikrat tudi naši gospodje, vina ne zalivajo, zato se pri nas toliko kisleca popije. Prijatelj, kaj ti pomaga tvoj še tako velik trud v vinogradu, če zapraviš s svojo nemarnostjo v nekoliko dneh ves svoj že spravljene pridelek!

Poučni in zabavni del.

O vremenu.

(Konec.)

Naš sosed ima navado hoditi v zakotni del vrta, ter pravi, da tlom nezmerno koristi — namreč vreme, ne njegova pot v zakotni del vrta. On se sicer na to čisto nič ne razume; a odkar je lansko poletje obdelaval gredico kumar, nastopa jako rad kot umen poljedelec in rabi neke čudne izraze, ki naj bi obudili pri prebivalcih naše ulice mnenje, da se peča resno s kmetijstvom. Upam, da ga ta pot obvelja in da bo vreme v resnici komu koristilo, da povzročuje meni toliko škode. Uničuje moje obleke in mojo dobro voljo. Zadnje bi še prebolel, ker dobre volje imam hvala Bogu še precej v zalogi. A srce me boli, ko gledam, kako izginjajo v vetru in snegu moji ljubi klobuki in nepozabne hlače med prezgodnjo starino.

Tudi moji pomladanski obleki se ni bolje godilo. To vam je bila krasna obleka, a sedaj visi tam za vratmi, oškropljena z blatom, da si je ne upam pogledati.

Sicer je pa to Jimova krivda. Jaz sam ne bi bil oni večer nikdar zapustil sobe, da me ni on napravil. Ravno sem jo poskušal, ko je vstopil. V trenutku, ko jo je zagledal, vrgel je z divjim vsklikom kvišku roke ter vpil, da „jo“ je zopet srečal.

Vprašal sem ga, če se mi zadej dobro poda.

„Krasno, izborna, stari dečko!“ je odgovoril. Potem pa je izrekel željo, da bi šel z njim.

S prvega sem se protivil, a ta vrag me je pregovoril. Trdil je, da mož v taki obleki nima pravice ostati doma. „Vsak državljani, je dejal, ima nasproti družbi gotove dolžnosti. Vsak posameznik mora prispevati k obćemu blagru, kolikor mu dopuščajo njegove moči. Pojdi in žrtvuj se enkrat za dekleta“.

Jim rabi jako krepke izraze. Ne vem, kje jih dobiva. Pri meni gotovo ne.

„Ali res misliš, da bi jim napravila moja obleka veselja?“ sem ga vprašal.

Zagotavljal me je, da jim bo vsaj toliko zalegla, ko izlet na deželo.

To me je prepričalo. Bil je lep večer, in šel sem z Jimom.

Ko sem bil zopet doma, sem se slekel, nadrgnil si telo z vinskim cvetom, vtaknil noge v vrelo vodo, si namazil prsa z ženofovimi oljem, pojedel skledo ovsenovke, popil kozarec groga, si namazal nos z lojem ter legel spat.

Ta hitra in krepka metoda zdravljenja ter moja trdna narava sta me ohranili pri življenju. A moja obleka! Bog pomagaj, to ni bila več obleka, ampak nekako blatno capo.

In kako sem bil vesel, te obleke. A to je ravno. Še vselej, kadar sem imel kako stvar posebno rad, pripetila se jej je nesreča. Še kot deček sem imel nekoč pitano podgano. Ljubil sem to žival, kakor more le deček ljubiti staro povodno podgano. Nečega dne pa je padla v skledo ribezlovega kompota, ki se je hladil v kuhinji. Nikdo ni vedel, kam je prešla uboga žival, dokler niso prinesli drugič na mizo.

V mestu sovražim deževno vreme. A mokrota sama na sebi mi ni tako zoprna, kot ona umazanost. Ne vem kako je to, da imam za nesnago tako privlačno silo. Če se deževnega dne le prikažem na ulici, se skoro zadušim v blatu. To ima človek od tega, če je preveč vabljev, kakor je rekla ona dama, katero je strela zadela. Drugi ljudje se lahko po cele ure sprehajajo v dežju, ne da bi bili le enkrat oškropljeni. Meni je treba iti le čez ulico, da se vrnem kakor vreča nesreče (tako so imeli navado reči moja ljuba ranjka mati, ko sem bil še deček). In če bi bil v celem Londonu le en kupček blata, prepričan sem, da bi bil izmed vseh tekmecev jaz edini, ki bi ga postal deležen.

Jaz bi rad vračal to naklonjenost, pa bojim se, da mi ne bo nikdar prav mogoče. Meni se naravnost gnusi, kar se navadno razume pod besedo „pravi Londončan“. O deževnem vremenu se zdim samemu sebi cel dan nesrečen in moker. Pomirim se šele, ko se slečem in ležem spat. O slabem vremenu se vse proti meni zakolne. Kaj je temu vzrok, ne vem gotovo; pa mislim, da je v dežju vedno več ljudi, psov, otročjih vozičkov, kočij in velikih vozov na cesti, kakor sicer, in vse to pride človeku na pot, in vsi so tako grozno neuljudni, razven mene; potem pa naj človek ne zdivja. In ono čudno naključje, da imam v dežju vedno več nositi, kakor o suhem vremenu. Če pa nosiš pod eno pazduho tri zavitke in držiš v drugi roki poleg vsakovrstnih raznoterosti tudi časopis, še dežnika ne moreš odpreti.

Zdaj mi je prišla na misel neka druga vrsta vremena, katere ne morem trpeti, namreč aprilovo — tako imenovano, ker se začne vedno v maju. Pesnikom se zdi zelo poetično. Ker ne ve pet minut zaporedoma, kaj prav za prav hoče, je primerjajo ženskam ter ljubko opevajo. Jaz za svojo osebo ga nisem znal nikdar prav ceniti. Na dekletih, ne rečem, tu so take bliskovite spremembe

lahko prav prijetne. Gotovo je čez vse dražestno imeti opraviti z osebo, ki je v tem trenutku z vsem svetom zadovoljna, in se v prihodnjem ravno zaradi tega razjoče, ki se zdaj smeje, potem zdihuje, ki zna biti odurna in udana, slabe volje in razposajena, strastna in mirna, mrzla, stroge in laskava, in vse to v eni minuti. (To seveda ni moje prepričanje, pač pa pesnikov, ki imajo v taci stvareh baje odločilno besedo). Toda pri vremenu so slabe strani tega sistema mnogo občutnejše. Ženske solze nikogar ne premočijo, pač pa dež. Ženska mrzlota ne povzroča kašlja in revmatizma, kakor ga burja. No, proti pravilnemu dežju se človek še lahko zavaruje; a boriti se z uspehom proti raznovrstnim vremenskim spremembam je s par krajcarji skoro nemogoče. Zameni kmalu kaj neprijetnejšega, kakor gledati nad seboj jasno nebo, ko moram letati okoli premočen; in kako se po takem nenadejanem, kratkem dežju smehlja solnce izza oblakov, kakor bi hotelo reči: „Za boga, lepo vas prosim! Saj vender ne boste rekli, da ste mokri? Jaz sem naravnost presenečeno! To je bila vender samo šala, nedolžna šala!“ Človeka kar grabi togota.

Angleški april ne da človeku nikdar časa, da bi odprl ali zaprl svoj dežnik, posebno če je avtomat, — namreč dežnik, ne april.

Nekoč sem si kupil aprila meseca avtomat. No, doživel sem ž njim lepe stvari. Bil sem potreben dežnika in stopil sem v neko prodajalnico na obrežju, da si ga omislim.

„Takoj gospod, kake vrste dežnik pa želite?“

Dejal sem, da bi želel dežnik, ki bi me izvolil braniti pred dežjem in kateremu bi ne prišlo na misel ostati v vozu mestne železnice.

„Poskusite avtomat.“

„Kaka stvar je to?“

„O to vam je krasna iznajdba“, je trdil mož z ginjenim navdušenim glasom, „avtomat je dežnik, ki se sam odpira in zapira.“

Kupil sem avtomat, ter se kmalu prepričal, da služi popolnoma brez napake. Res se je kar sam odpiral in zapiral. Ko je začelo deževati — in to se je zgodilo ono leto skoro vsacih pet minut — sem ga navadno poskušal odpreti. A ni se ganil. In tako sem stal sredi trotoarja, se mučil z vragom, ga tresel in preklinjal na vse mogoče načine, med tem ko je lilo kakor iz škafa. V trenutku pa, ko je dež ponehal, odprl se je moj avtomat z glasnim treskom in se ni dal več zapreti. Tako sem moral letati pod jasnim, modrim nebom z dežnikom nad glavo po ulicah ter si želel dežja, da bi me ljudje ne imeli za blaznega.

Ko se je zaprl, storil je to ravno tako nepričakovano in mi zbil klobuk z glave.

Ne vem, kako je to, a gotova resnica je, da ne dela nič človeka tako smešnega, kakor zguba klobuka na cesti. Oni občutek bednega položaja, ki preleti človeka po hrbtu, ko zapazi, da je gologlav, je izmed najhujših bolečin te solzne doline. Potem se pa začne divja

gonja za klobukom, katere se kmalu udeleži s strastnim navdušenjem mal psiček, smatrajoč klobuk za divjačino. Pred koncem gonje pa se ti je gotovo posrečilo prekopicniti tri ali štiri nedolžne otročiče v cestno blato — o njih materah raje molčim — treščiti debelega priletnega gospoda na streho otročjega vozička in nagnati celo vrsto nežnih inštitutk v objem mokrega cestnega pometača. V primeri s temi nezgodami se ti zdi neumna veselost gledalcev in žalostna podoba ulovljenega klobuka le malenkostnega pomena.

Če se prav pomisli, ni vetreni marc, deževni april in brezcvetni maj po mestih nič prijetnega. Pomladi na deželi vso čast, a po mestih z več nego desetisoč prebivalci bi se morala odpraviti. V temnih mestnih delavnicah je, kakor otroci, na nepravem mestu. Nobeden izmed obeh ne more uspevati v prahu in hrupu. Žalostno je gledati male umazane črvičke, ki bi se radi igrali po hrupnih dvoriščih in nečednih ulicah. Ta uboga človeška bitja, za katera se nikdo ne briga, nikdo ne skrbi, niso otroci. Otroci so vender bistrooki, polnolični, boječi. To so žolti, kričeči pritlikavci, njih drobni obrazi bolehn in uveli, njih smejanje surovo in hripavo.

Življenja pomlad in pomlad leta, obe bi se morali uživati v zelenem naročju narave. Vam meščanom pri naša pomlad le svoje mrzle vetrove in prčeči dež. Iskati je moramo po brstečih gozdih, med robidovjem, po ajdovem polju, po tihih gorskih višinah, če hočemo okusiti nje krepčilni dih, čuti nje nemo govorico. Tam se kaže pomlad v svoji divni svežosti. Hiteči oblaki, prosto ozračje, sumeči vetrovi in vedro jasno nebo poji nam dušo z neznano močjo in upanjem. Življenje — kakor pokrajina krog nas, — se širi in odpira pred nami — mavrična steza, vodeča do nepoznanih ciljev. Skozi srebrne odprtine, vijoče se po nebu, žare nam v dušo žarki upanja in neskončnosti, ki obdaja malo trepetajočo zemljo, in dih njene vonjave je privel do nas na perutih burnega pomladanskega vetra.

Tuja nepojmljiva čustva bude se nam v srcu. Glasovi nas kličejo na veliko, silno delo. A njih pomena ne moremo razumeti in skriti odmev v našem srcu, ki hoče odgovoriti, je zmeden, nerazločen in zamolkel.

Kakor otroci stegujemo roke proti luči, hrepene po nekem nevidnem. Naše misli so kakor misli dečka v oni danski pesmi, dolge nerazločne misli, gubeče se v neskončnost.

Pa drugače ni mogoče. Vse misli, ki se dvigajo nad našo materialno omejeno vsakdanjost, morajo biti temne in nerazločne. Misli ki so nam jasne, so zelo majhne misli: dve in dve je štiri; kadar smo lačni, nam jed diši; poštenost je najfinejša uljudnost. Vse višje misli so za naše uboge otročje možgane temne in velikanske. Le temno vidimo skozi meglo, ki obdaja otok našega življenja; iz daljave pa se čuje šumenje morja neskončnosti.